

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in front of a Christmas tree. The man is wearing a dark suit and the woman is wearing a red lace dress. The background features a decorated Christmas tree with gold and silver ornaments and a decorative wall with gold accents.

Caitlin Crewsová
Dcera mého
nepřítele

CAITLIN CREWSOVÁ

DCERA MÉHO
NEPŘÍTELE

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám přinesl tři příběhy, které jsou součástí několikadílných řad... a tento měsíc udělám totéž. A budou to řady úplně jiné...

V Sladkém životě je to Dcera mého nepřítele, lady Calista, jejíž sestra Melody přinese hlavnímu hrdinovi princí Griffinovi Zkázu, nebo vykoupení v prosinci. Oba příběhy napsala Caitlin Crewsová. Ve druhém Sladkém životě se v knize nazvané Překvapení na prahu od Lynne Grahamové seznámíte mj. s bohatým Řekem Torem, jehož italský bratr Saviano (v některých rodinách to není jednoduché) bude rovněž v prosinci hrdinou Noci před Vánocemi. A konečně ve Sladkém životě Duo se máte možnost začít do napínavých osudů Marisy v knize Návrat ze stínů od Michelle Smartové. Neméně napínavý byl ale i osud její sestry Elsy v příběhu Plamen, který nevyhasl, který vyšel v říjnu.

Ve dvou měsících Vám tak nabízím hned šest „seriálů“! Doufám, že se Vám budou líbit!

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**DCERA MÉHO
NEPŘÍTELE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Christmas in the King's Bed

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8366-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8367-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8368-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Čeká na vás vaše snoubenka, pane,“ ozval se za zády krále Orionu úslužný hlas osobního majordoma. „Ve vašem soukromém salonku, jak velí zvyklosti.“

Orion tiše poděkoval, ale neobrátil se. Zamyšleně se díval na svou milovanou zem, která se před ním rozprostírala v listopadovém slunci. Z nejvyššího patra paláce měl výhled na největší město na hlavním ostrově království Idylla, shluk sněhobílých budov s modrým Egejským mořem vzadu. Odmalička tenhle výhled miloval. Za dlouhých ponurých dní otcovy bouřlivé a pustošící vlády – tedy celý Orionův život do doby před několika měsíci – tu stával často. Kochal se nádherou malého království, které v minulosti trpělo mnoha válkami, změnami režimů i dalšími hrůzami, a přesto pořád existovalo.

Tehdy doufal, že Idylla přežije i jeho otce.

A dlouhé hodiny si představoval, co udělá jinak, až bude vládnout místo něj. Jak nejlépe projeví uznání a podpoří lid, který si zaslouží něco mnohem lepšího, než co jim poskytoval král Max.

Orion přísahal, že udělá všechno, co bude třeba, aby vymazal vzpomínky na otcovy výstřelky a skandály. Všechno, co bude třeba, aby v tomto ostrovním království obnovil klid a mír.

A teď ta doba nastala.

Vůbec se mu do toho nechtělo.

„Tvoje snoubenka,“ zopakoval jeho bratr, princ Griffin, jízlivým tónem, zatímco si hověl v oblíbeném křesle před krbem, jenž zaujímal větší část jedné zdi. „Uvědomuješ si, že teď jsi král, Orione? Byl jsem u toho, když ti posadili korunu na hlavu.“

„Myslíš, když jsi mi přísahal věrnost?“ zeptal se Orion, aniž se obrátil. „Klidně mi ta slova zopakuj.“

„Ano, ano, celý svůj život budu projevovat úctu svrchovanému panovníkovi,“ zamumlal Griffin. Pak se na chvíli zarazil. „Taky se můžeš rozhodnout, že se *nezasnou*bíš. Stačí vydat nový zákon. Znovu ti opakuju, že jsi král, takže si můžeš dělat, co chceš. Podle mě je to hlavní výhoda celé té vladařské patálie.“

Přesně to mohl Orion udělat. Samozřejmě. Ale ve hře byly faktory, o kterých Griffin nevěděl, a navíc dal Orion slovo. Jejich otec běžně nedodržoval, co slíbil, stále dokola. Slovo krále Maxe bylo bezvýznamné.

Orion neměl v úmyslu chovat se jako otec.

„Kdybych to udělal, nebyl bych o nic lepší než on,“ sdělil jedině osobě, která věděla, jak vážně své poslání bere.

„Už ses lepší narodil,“ odsekl Griffin. Ta troufalost podbarvovala všechny rozhovory o jejich zesnulém otci, kterého nikdo neoplakával.

Král Max totiž nebyl jen špatný vladař. Jako otec byl ještě horší a navíc byl hrozný manžel.

Tohle však nebyla vhodná chvíle na to, aby otvírali staré rány.

Orion slíbil svému lidu budoucnost. A tou budoucností byl on. Neměl v úmyslu porušovat sliby. Dobře se pamatoval, jak otec rušil jedno své rozhodnutí po druhém, jako by to pro něj byla jen hra. Se stejnou lehkomyšlností zrazoval rodinu i zem. Orion neudělá ani jedno.

Ačkoliv se mu další krok vůbec nezamlouval.

Když mu bylo šestnáct, všude ho pronásledovala smečka reportérů a dožadovala se, aby se jako korunní princ vyjádřil ke každému z otcových skandálů. Tehdy jim oznámil se zanícenou energií mládí, že *on* povede bezúhonný a čestný život bez skandálů.

A aby ten slib dodržel, zašel mimořádně daleko.

Neviděl jediný důvod, proč by s tím měl nyní přestat.

„V tom případě si klidně hraj na mučedníka,“ pokrčil mladší bratr rameny. „Vím, jak si tu roli užíváš.“

Konečně se Orion obrátil. Griffin se na něj zakřepil a pak vstal – jako vždy bez jakékoliv kajícího. Protáhl se jako kočka, protože se vždy s obrovským potěšením chlubil na každém kroku svou živočišností.

Náhradník korunního prince si může dělat, co se mu líbí. Dědic na rozdíl od něj musí vždy dbát v prvé řadě na království.

Jejich otec při té vyučovací hodině zjevně chyběl, ale Orion si ji vryl hluboko do paměti.

„Všichni máme své povinnosti, bratře,“ připomněl Griffinovi lehkovážně.

Nebo alespoň tak lehkovážně, jak toho byl schopný.

„Nezapomněl jsem, co jsem ti slíbil,“ ujistil ho bratr. „I když bys klidně mohl pokynout svým absolutistickým malíčkem a oba nás před tím osudem zachránit.“ Když se na něj Orion zamračil, vesele se zasmál. „Ušetři mě prosím další přednášky o tom, co dlužíme poddaným. Nebo spíš *tvým* poddaným. Už jsem to všechno slyšel. Taky se oddám bezúhonnému životu. Brzy.“

„Stokrát opakovaná lež se ještě nestává pravdou,“ namítl Orion důstojně. Přitom ho tížilo sklíčující vědomí, že kdyby mohl, obloukem by se těmito zásnubám vyhnul, ať už by to mělo za následek jakoukoliv zkázu. Jen by pokynul královským malíčkem...

Jenže on sliby neruší. Ať už je dal sám sobě, jiným lidem nebo svému lidu.

To je alfa omega celé věci, protože kým by jinak byl?

Griffin zatěkal očima po starším bratrovi a králi, jako by mu četl myšlenky. Pravděpodobně to opravdu dělal. Zvedl ruku a svižným krokem odešel z Orionovy soukromé pracovny. Nepochybně aby zbavil okouzlující dívku panenství, pil a užíval si posledních dní té nejskandálnější reputace, jakou si v historii evropských panovnických rodů vytvořil.

Orion zůstal stát na místě a sval na bradě se mu napíнал napětím a neovladatelným vztekem.

Ovládneš se, přesvědčoval se tvrdošijně. Protože na rozdíl od otce se ovládáš vždy.

A navždy bude. To byl další slib, který si dal.

Odkládat nepříjemnou povinnost by k ničemu nedvedlo. Neuchránilo by ho to před nevítaným úkolem, který stejně nemohl nevykonat.

Jako pokaždé v životě se prostě musí zachovat správně, bez ohledu na cokoliv.

Na jeho osobních citech nikdy nezáleželo.

To pochopil zcela jasně, když v sedmnácti letech našel svou matku královnu poté, co si vzala život. A když se ukázalo, že otec není schopný ani zařídit její pohřeb – raději se vytratil do Karibiku se dvěma začínajícími herečkami na každé paži –, Orion zakročil a vypořádal se s tím sám.

Ne že by to chtěl. Bylo mu sedmnáct a někteří lidé ho stále považovali za dítě. Ale navzdory emocím a mládí to zvládl, protože někdo to udělat musel.

Jak léta plynula, otcovo odporové chování se ještě stupňovalo, kladl čím dál šílenější požadavky a víc a víc se vyhýbal vladařským povinnostem. A pokaždé Orion zasáhl a vzal to břemeno na sebe.

Už deset let odváděl lví podíl vladařské práce, s ustavičným vědomím, že otec může kdykoliv, při

sebenepatrnějším vrtochu, shodit celé jeho úsilí ze stolu.

Dnešek byl příkladem toho, že s ním starý král manipuluje způsobem i z hrobu. Jako by stále žil a ničil lidské životy. Orion bude muset udělat, co je potřeba, ne že by si to *přál*, ale protože je to pro dobro Idylly.

Odlepil se od okna, vykročil ke dveřím a automaticky zkontroloval svůj vzhled v jednom ze zrcadel, které míjel. Nebyl ješitný, ale byl panovník. A na rozdíl od otcova viditelného úpadku chtěl vypadat tak, aby mu nikdo nemohl nic vyčíst – pokud možno stejně jako na oficiální fotografii.

Pomáhalo to tomu, aby se jeho národ cítil v bezpečí a Orion dělal všechno proto, aby se situace v Idylle zlepšila. Aby přesvědčil lid, že je všechno v pořádku, že mu mohou věřit a že léta hanby a skandálů skončila. A součástí toho bylo předkládat jim obraz krále, jemuž mohli důvěřovat.

Takového, který bude pokud možno pravým opakem jeho zhýralého otce.

Orion, s dostatečně reprezentativním vzezřením, rychle vyšel z pracovny, rozhodnutý neoddalovat nevyhnutelné.

Nechtěl se sice zasnoubit, ale už zasnoubený byl. A to znamenalo, že se ožení, protože zrušené zasnouby jsou zrušený slib – hraničící se skandálem –, a to by nepřipustil.

Bez ohledu na to, co by se dělo dál.

Chodby paláce byly klidnější než v dobách jeho otce, kdy Orionův personál neustále spěchal sem a tam, aby hasil krizové situace vyplývající z králových rozporuplných rozhodnutí. To, že Orion usedl na trůn, v mnoha směrech ulevilo jeho povinnostem, protože už nemusel trávit devětaosmdesát procent svého času úvahami, jak snížit dopady nařízení krále Maxe.

Schopnosti, zdrženlivost a rozum – to byly Orionovy cíle v roli panovníka.

Idylla byla už příliš dlouho terčem posměchu světa. Teď to skončilo.

Jeho snoubenka to sice zatím neví, a možná má i vlastní plány –, ale navzdory tomu, kdo je a co představuje, zapadne do kompozice jeho nového režimu.

Tak či onak.

Nebo za to zaplatí.

Zamířil do soukromého salonu a cestou kývnutím hlavy odpovídal na projevy úcty dvořanů i personálu. Nikdo ho neoslovil, což mu napovědělo, že se pravděpodobně tváří příliš sverpě.

Ale nezjemnil svůj výraz.

Protože nebyl Griffin, který uměl nasadit úsměv na povel a pak ho třímat jako zbraň. Orion nestrávil léta zdokonalováním úsměvu, když musel řídit království a zvládat ničemného panovníka. Jeho obličej byl jako otevřená kniha.

Prudce rozrazil dveře do salonu, připravený předložit své snoubence plány a očekávání do budoucna...

Ale v místnosti nikdo nebyl.

Zamrkal. Byl hrdý na to, že je shovívavý a netrvá puntičkářsky na dvorní etiketě, ale přesto byl král. Dokonce ani jako korunního prince se ho nikdo neodvážil nechat čekat – a teď byl jeho otec mrtvý.

Tohle nebyl slibný začátek manželského života.

Vzápětí si všiml, že francouzské okno na balkon je pootevřené. Zamračil se, protože tohle nebyla součást jeho plánu. Navíc by se vsadil – ne že by někdy hrál hazard jako otec –, že jeho snoubenka bude dychtit po této schůzce, kterou už téměř dva roky odkládal. Nepřekvapilo by ho, kdyby stála hned za dveřmi, mávala mu do obličeje jedním z otcových bulvárních plátků, a holedbala se svým vítězstvím a jeho kapitulací.

Vlastně právě to očekával.

Možná to není fér, pomyslel si, protože si zakládal na spravedlnosti. Nebo se o to alespoň snažil.

Pravdou bylo, že toho o lady Calisté Skyrosové, ženě, kterou si měl vzít, moc nevěděl. Protože nehledě na to, jak se na bratra obořil, také choval naději, že se tomuhle svazku vyhne.

Teď, když starý král zemřel, byla lady Calista starší dcerou nejodpornějšího obyvatele celého království. Aristotle Skyros se narodil do šlechtické rodiny, poflakoval se mezi různými univerzitami – z nichž ho postupně z každé vyloučili – a do svých třidvaceti let rozfofroval všechno jmění. Naštěstí pro něj jeho zděšený otec krátce nato zemřel, aniž měl jinou možnost než odkázat značnou pozůstalost do rukou neuspokojivého syna. Podle mnoha rozhovorů, které dal Aristotle reportérům na své oblíbené téma – svůj vlastní život –, nesnášel sedmiměsíční takzvanou chudobu, kterou zažil, a proto musel slíbit, že se svým druhým majetkem naloží líp.

Bohužel to opravdu udělal a nyní vlastnil mediální impérium, skoro celé složené z bulvárních časopisů, při pohledu na něž se normálním lidem zvedal žaludek. A ti, kdo byli proti své vůli pošpiněni jeho uštěpačnými poznámkami, svou pověst už nikdy neočistili.

To Orion věděl z vlastní zkušenosti.

Když mu otec před třemi lety oznámil, že pro něj domluvil manželství, Orion se ani neobtěžoval kvůli tomu hádat. Nemělo smysl přít se s ním, zvláště když to starý král přehnal s pitím, což bývalo téměř pravidlem. Orion předpokládal, že pokud bude trpělivý, otec to rozhodnutí odvolá sám. Možná během hodiny – což byla další věc, která se odehrávala znepokojivě často.

Jenže místo toho zemřel – za nechutných okolností, které od něj země i celý svět začaly očekávat – s povolnými ženami a drogami, kam se člověk jen podíval. Protože proč při smrti měnit to, co si během života tolik užíval?

Aristotle Skyros se vyplížil ze svého brlohu a vnikl do paláce téměř ještě předtím, než na chodbách utichlo volání: „*Král je mrtev, ať žije král!*“ A dal jasně najevo, že pokud jde o něj, zásnuby, které starý král sjednal mezi novým králem Idylly a jeho dcerou, jsou vytesané do kamene.

„Určitě já rozhoduji, co je kámen a co pouhý zlý sen, ze kterého jsme se právě teď šťastně probudili,“ ohradil se Orion.

Možná výhrůžnějším tónem, než bylo moudré.

Aristotle, prostopášník, jehož holá lebka se leskla stejnou zlobou, jaká mu vyzářovala z očí, se úlisně usmál.

„Můžete si dělat, co chcete, Vaše Veličenstvo,“ prohlásil uštěpačně a na znamení hrané podřízenosti sklonil hlavu. „Stejně jako já, pokud to bude nutné.“

Orion byl v pokušení předstírat, že v těch slovech neslyšel hrozbu. V tu chvíli byl králem pouhých několik hodin a byl tak naivní, že si představoval, že možná vyprší nějaká laskavá promlčecí lhůta, než najde pevnou půdu pod nohama. Ale nestalo se to. Pochopitelně.

Potlačil hněv a ke své lítosti toho muže na místě neuškrtil. „Jestli mi chcete vyhrožovat, Skyrosi, navrhujte, ať s tím začnete hned. Nesnáším přetvářku.“

Aristotle se ani neobtěžoval dalšími falešnými projevy úcty. „Vezmete si mou dceru, Veličenstvo. Protože jinak nebudu mít jinou možnost, než zveřejnit výběr fotografií, které jsou už léta v mé soukromé sbírce. Jsou tak šokující a potenciálně výbušné, že mi vás otec nabídl jako záruku, že zůstanou ukryté.“

Orion se ušklíbl. „Otec by mě klidně nabídl jako záruku i v dámě. A nejspíš to i udělal.“ Zavrtěl hlavou. „Co by mohlo být horší než věci, které už s klidným svědomím předvedl celému světu?“

„Říkal jsem si, že se na to možná zeptáte,“ podotkl druhý muž nadmíru spokojeně.

To poskytlo Orionovi první podezření, že tohle je mnohem horší, než si myslel.

Aristotle vytáhl desky a položil je na konferenční stůlek mezi nimi. S obrovským potěšením začal listovat fotografiemi.

Uvnitř bylo několik obrázků.

Orion se opřel, protože se mu zvedl žaludek.

A pochopil, že tohle nikdy nebude schopen očistit.

Muž naproti němu se sice nezasmál, ale vše nasvědčovalo tomu, že to později udělá.

„Je lákavá představa, že po smrti toho starce budou všechny jeho skandální činy zamety pod koberec. Ale teď sám vidíte, že některé věci nikdy neodezní. A pokud vyjdou na světlo, pošpiní i vás.“ Aristotle se znovu uculil. „Vaše Veličenstvo.“

Orion si chvíli nebyl úplně jistý, jestli dokáže promluvit. A vlna zuřivosti hrozila víc než kdy předtím, že se vylije z břehů.

Musel vynaložit všechny síly, aby se na toho mizeru nevrhl. Byl si jistý, že by si to Aristotle užíval.

Všechno v něm se však vzpouzelo. Podlehnout vydírání není správná odpověď. Věděl to. Od mládí mu vštěpovali, že nikdy nesmí nikomu dovolit, aby nad ním měl takový vliv – zvláště když bude jednoho dne vládnout –, ale měl snad na vybranou?

Idylla by už další skandál nesnesla. A rozhodně ne takový, který, ačkoliv bylo těžké tomu uvěřit, byl ještě horší než ty předchozí.

Aristotle čekal, zloba sama.

A Orion jako vždy odsunul osobní city stranou a myslel na království.

„Nevím, jakou dohodu jste uzavřel s mým otcem,“ promluvil nakonec, ačkoliv každé slovo na jeho jazyku působilo jako jed, „a proto ji nemůžu dodržet. Pokud chcete, aby se vaše dcera stala mou ženou, musíte přistoupit na mé podmínky.“

Aristotle se uchechtl. „Takhle to na světě nechodí.“

Ale čím déle se na něj Orion chladně díval, tím víc jeho úsměv uvažoval. A když úplně zmizel, Orion pokračoval: „Podepíšete závazný právní dokument, který zajistí dvě věci. Zaprvé: pokud některou podmínku ve zmíněném dokumentu porušíte, skončíte na doživotí ve vězení, a samozřejmě budu trvat na tom, že o těch fotografiích budete mlčet. A zadruhé, jestli se něco z toho dostane na světlo, kromě trestu odnětí svobody dostanete pokutu ve výši insolvence. Rozumíte mi?“

Aristotle zaprskal: „Nemyslím si...“

Ale s mužem, který se choval jako Aristotle, jednal Orion celý život. Ve skutečnosti byl ještě horší, protože každé jeho slovo bylo zákonem, ať už se to někomu líbilo, nebo ne. Jakmile se rudá mlha hněvu rozptýlila, pochopil, že se bude se svým otcem vypořádávat navždy. Ale alespoň to uměl.

„Na oplátku,“ pokračoval ledovým hlasem, „váš odporný a špinavý rod povýším. Ožením se s vaší dcerou, protože na rozdíl od otce držím slovo.“ Pozoroval, jak v Aristotleově obličejí naskakují červené skvrny. „Ale protože jsem synem svého otce, nechám zásnubní smlouvu sepsat.“ Vytáhl mobilní telefon a rychle napsal svým zaměstnancům několik zpráv. „Pověřím právníky, ať sepíší příslušné dokumenty a zdokumentují výši vašeho jmění.“

Aristotleovi se to sice nelíbilo, ale přesto přikývl a dohodu potvrdil.

Na světě jsou horší věci, utěšoval se teď Orion, když otevřel francouzské okno a vyšel na balkon. Muži v jeho postavení se žení z podobných, nebo i horších důvodů tak dlouho, jak existují králové. Tak už to na světě chodí. Manželství jeho rodičů bylo také domluvené a byl si zcela jistý, že rozhodně bude lepším manželem, než byl jeho otec.

A to i když bude Calista Skyrosová věrnou kopií svého odporivého otce.

Byl si jistý, že žena, která stála u zábradlí balkonu s pohledem upřeným do dálky, kde se Egejské moře střetávalo s oblohou, slyšela jeho příchod. Ale neo-
točila se.

Nevěděl, jestli měla smysl pro dramaticčnost, chovala se záměrně nezdvorně nebo se připravovala na konfrontaci. Ale přistoupil na její hru.

Samozřejmě viděl její fotky. Během několika hodin od otcova prvního oznámení zasnub mu zaměstnanci předložili o lady Calistě vyčerpávající informace. Dočetl se, že získala vzdělání na Sorbonně, nikoliv na idyllanské univerzitě. Navzdory špinavému otcovu řemeslu byla vychována tak, aby uzavřela aristokratický sňatek, protože tak už to mezi idyllskou šlechtou chodilo. Jejím jediným smyslem bylo zajistit její pokračování.

Věděl, že po Sorbonně se Calista vrátila do Idylly a začala pracovat na nejnižší příčce v otcově společnosti, což mělo zřejmě rozptýlit podezření na protekci, i když tomu bylo zjevně naopak. V současné době vystoupala ve firmě mnohem výš. Nyní byla viceprezidentkou mediálního konglomerátu, který obchodoval se lží.

Jinými slovy byla jeho snoubenka lhářka tělem i duší.

V žádném případě se nehodila na to, aby se stala jeho manželkou. Kdyby si mohl vybrat sám, hledal by někoho, kdo spolupracuje s charitativními organizacemi. Někoho, jehož životním posláním je služba druhým..., nikoliv odporné bulvární spekulace.

Ale Orion byl praktický a racionální muž. Nic jiného mu nezbývalo, ať už chtěl, nebo nechtěl. Pravdou bylo, že nikdy nečekal, že by se mu mohla naskytnout příležitost zamilovat se jako normální člověk, protože normální člověk nebyl.

Svým způsobem se to nijak nelišilo od dalších dohod, které uzavíral.